

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta
Complectens Primam Secundæ, & Secundam Secundæ Summæ
Theologiæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

10 Vtrum iustificatio impij sit miraculosa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72759](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72759)

tuam parcendo maxime & miserando manifestas. & August. dicit exponens illud Ioan. 14. Maiora horum faciet, quod maius opus est, ut ex impio iustus fiat, quam creare coelum & terram.

RESPON. Dicendum, quod opus aliquod potest dici magnum dupliciter. Vno modo ex parte modi agendi, & sic maximum opus est creationis, in quo ex nihilo fit aliquid. Alio modo potest dici opus magnum propter magnitudinem eius quod fit, & secundum hoc maius opus est iustificatio impij, quae terminatur ad bonum aeternum diuinae participationis, quam creatio coeli & terrae, quae terminatur ad bonum naturae mutabilis: & ideo Augustinus cum dixisset, quod maius est quod ex impio fiat iustus, quam creare coelum & terram, subiungit: Coelum enim & terra transibit, praedestinatorum autem salus & iustificatio permanebit. Sed sciendum est, quod aliquid magnum dicitur dupliciter. Vno modo secundum quantitatem absolutam, & hoc modo donum gloriae est maius, quam donum gratiae iustificantis impium: & secundum hoc glorificatio iustorum est maius opus, quam iustificatio impij. Alio modo, dicitur aliquid magnum quoditate proportionis, sicut dicitur moyses paruos, & milium magnum: & hoc modo donum gratiae impium iustificantis est maius quam donum gloriae beatificantis iustis, quia plus excedit donum gratiae dignitatem impij, qui erat dignus pena, quam donum gloriae dignitatem iusti, qui ex hoc ipso, quod est iustificatus, est dignus gloria. & ideo Augustinus dicit ibidem: Iudicet qui potest, utrum maius sit iustos angelos creare, quam impios iustificare: certe si aequalis est utrunque potentia, hoc maioris est misericordiae. Et per hoc patet responsio ad primum.

AD SECUNDUM dicendum, quod bonum uniuersum est maius quam bonum particulare unius, si accipiatur utrunque in eodem genere: sed bonum gratiae unius maius est quam bonum naturae totius uniuersi.

AD TERTIUM dicendum, quod ratio illa procedit ex parte modi agendi, secundum quem creatio est maximum opus Dei.

ARTICVLVS X.
Vtrum iustificatio impij sit opus miraculosum.

AD DECEMVM sic proceditur. Videtur quod iustificatio impij sit opus miraculosum. Opera enim miraculosa sunt maiora non miraculosis: sed iustificatio impij est maius opus, quam alia opera miraculosa, ut patet per Augustinum in autoritate inducta. ergo iustificatio impij est opus miraculosum.

Præter. Mortis voluntatis ita est in anima, sicut inclinatio naturalis in rebus naturalibus: sed quando Deus aliquid operatur in rebus naturalibus contra inclinationem naturae, est opus miraculosum, sicut cum illuminat caecum, uel suscitatur mortuum: uoluntas autem impij tendit in malum, cum igitur Deus iustificando hominem, moueat eum in bonum, uideatur quod iustificatio impij sit miraculosa.

Præter. Sicut sapientia est donum Dei, ita & iustitia: sed miraculosum est, quod aliquis subito sine studio sapientiam assequatur a Deo. ergo miraculosum est, quod aliquis impius iustificetur a Deo.

SED CONTRA. Opera miraculosa sunt supra potentiam naturalem: sed iustificatio impij non est supra potentiam naturalem. dicit enim Augustinus in libro de praedest. sanctorum, quod posse habere fidem, sicut posse habere charitatem, naturae est hominum: habere autem fidem quae admodum habet charitatem, gratia est fidelium. ergo iustificatio impij non est miraculosa.

RESPON. Dicendum, quod in operibus miraculosis tria consueuerunt inueniri, quorum unum est ex parte potentiae agentis: quia sola diuina uirtute fieri possunt, & ideo sunt simpliciter miracula, quasi habentia causam occultam, ut in primo dictum est: & secundum hoc ram iustificatio impij quae creatio mundi, & uniuersaliter omne opus, quae a solo Deo fieri potest, miraculosum dici potest. Secundo in quibusdam miraculosis operibus inuenitur, quod forma inducta est supra naturalem potentiam talis materiae: sicut in suscitatio mortui uita est supra naturalem potentiam talis corporis: & quantum ad hoc, iustificatio impij non est miraculosa: quia naturaliter anima est gratiae capax. eo enim ipso, quod facta est ad imaginem Dei, capax est Dei per gratiam, ut Augustinus dicit. Tertio modo in operibus miraculosis inuenitur aliquid praeter solitum & consuetum ordinem causandi effectum: sicut cum aliquis infirmus sanitatem perfectam assequitur subito praeter solitum cursum sanationis, quae sita natura, uel arte: & quantum ad hoc, iustificatio impij quae est miraculosa, & quae non est. Est enim iste communis & consuetus cursus iustificationis, & consuetus cursus iustificationis a Deo mouente interius animam, homo conuertatur ad Deum, primo quod conuersione imperfecta, ut postmodum ad perfectam deueniat: quia charitas inchoata meretur augeri, ut aucta mereatur perfici, sicut Augustinus dicit. Quandoque uero tam uehementer Deus animam mouet, ut statim quaedam perfectione iustitiae assequatur, sicut fuit in conuersione Pauli, adhibita est exterior miraculosa prostratione: & ideo conuersione Pauli tanquam miraculosa in ecclesia commemoratur celebriter.

AD PRIMUM ergo dicendum, & non propinquam modo magis uita est in potentia naturali talis corporis, quam gratia in potentia naturali animae impiae, quia illud potest per multas transmutationes reduci in uitam ab agente naturali, gratia uero non.

Tertium est in responsione ad secundum, circa illud, quod non est simile de illuminatione caeci, & iustificatione impij: quoniam expresse auctor in 3. contra Gentes. 167. dicit, quod iustificatio impij est supra id, quod ordo rerum exigit, & ideo sicut Deus non oes caecos illuminat, ita non impios iustificat. Hic autem argumento secundo quod hoc tangit, uult secundum ordinem rerum ipsam iustificationem fieri, & propterea non esse miraculum: aut ergo hic, aut ibi a uero declinat.

Ad euentiam horum sciendum est, quod cum commune sit omni formae non habere materiam ex qua constat, cum de potentia naturali ad formam quomodo est, non nisi de materia in qua, est sermo. Verum huiusmodi materia in qua, dupliciter potest se ad formam habere: nam quandoque est non solum in qua fit & est forma, sed est materia ex qua educitur forma, & tunc est potentia naturalis ad formam, uel ex sua potentia educendam. Quandoque autem est solum materia in qua fit & est, non autem ex qua educitur. Et hoc adhuc contingit dupliciter, uno modo sic, quod licet forma non educatur de potentia materiae, dispositio tamen propria ad formam educitur de potentia materiae per naturalem agentem, & tunc est etiam potentia naturalis ad formam: & hoc modo est in corpore organico potentia naturalis ad animam intellectiuam. Alio modo sic, quod propria dispositio educatur de potentia subiecti, sed non per agentem naturalem claudendo sub naturali agente totum ordinem naturae. Et tunc est potentia quodammodo naturalis, & quodammodo non naturalis.

ca. 5. non potest al. 10.7

P. P. q. 95. art. 7. & 8. & q. 110. ar. 4.

Loco citato in argu. Sed contra.

Trac. 1. f. ep. 10. ante me. tom. 9.

D. 98.

Super Quaestio 113. articulum deimum.

Nar. 10. eiusdem quest. dubi. in triplici occurrit. Primum est circa illud, Anima naturaliter est capax gratiae: uideatur. n. quod secundum praesentem doctrinam in animis sit potentia naturalis ad gratiam, ac per hoc ad fidem, & alia huiusmodi, cuius oppositum in prima parte diximus contra Scotum.

Secundum est circa illud, quod gratia non est super naturalem potentiam impij, sicut uita supra potentiam in corpore mortuo. Sicut enim in corpore mortuo est potentia remota ad uitam, & non propinquam, ita in anima impia est potentia remota ad gratiam.

aturalis: quoniam ex eo qd etiam propria dispositio ad formā ex-
cedit facultatē naturalis motui talis potētiē, sequitur qd potē-
tia ad talem formam sit supra potētiā naturalem illius: ex eo
autem quod illa dispositio educibilis est de potētia propria
quandam naturalitatem habet. Et hoc modo potētia animæ ad

gratiam est quodam-
modo naturalis, pro
quāto actus liberi ar-
bitri, quo præparatur
ad gratiam, educitur
de potētia naturali
lib. arb. Est autem su-
pernaturalis, p. quan-
to actus ille ut dispo-
situs ad gratiam, a so-
la gratia Dei mo-
tione esse potest. Et
forma ipsa, s. gratia
supremi ordinis est
super totum naturæ
ordinem, ut in præce-
denti art. ad secundū
habes. Et quia me-
ditum nunc hoc, nunc
illud idem extrin-
sicum, ideo potētia animæ
ad gratiam quodq;
naturalis, quandoque
nō naturalis, sed obe-
dientialis, aut super-
naturalis vocat Sim-
plicitet autem nō est
naturalis, quoniam ad
res supremi ordinis
est: sed deficit a rōne
miraculi iustificatio,
propter illud natura-
litatis, quod est in ani-
ma, præcipue a theo-
logo considerata, qui
quoniam De^o ab ini-
tio instituit creaturā
rationalem ad hunc
supremum ordinem
eleuandam per sua et
opera, ideo ut natu-
rale hoc accipit, qd
non acciperet, si De^o
solum naturalem ordi-
nem rerum creal-
set, ac instituisset. Et
per hoc patet respon-
sio ad primum du-
bium.

¶ Ad secundum dici-
tur, qd inter mortuū,
seu cæcum & impiū,
hoc interest, quod in
impio est velut potē-
tia occupata sub alte-
ro contrario, sicut po-
tens calefieri actu fri-
gidum existens: in
mortuo autem, aut
cæco non est potē-
tia sub altero contra-
rio, sed omnino non est potētia: quia de priuatione ad habitū
non est regressus, nisi per resolutionem ad primum. Vnde obie-
ctio nihil obstat, quia de potētia propinqua est sermo, quāuis
occupata, nō de potētia remota per resolutionem ad ultimū.

¶ Ad tertium demū dubium dicitur, qd duplex ordo est hic cōsi-
derandus. s. ordo meritorum nostrorum secundum iustitiam, &
ordo causandi. Si attendimus ad ordinem iustitiæ, sic præter re-
rum ordinē fit iustificatio impiū, in tantū ut in præcedenti art. di-
ctum sit, qd plus excedit donum græ proportionaliter impiū, qd
donum glorię iustum: & iuxta hunc ordinem author loquitur in
libro contra Gent. in loco allegato. Si autem consideretur ordo
causandi iustificationem ipsam, sic ut in litera dicitur, quandoq;
fit secundum consuetum cursum causandi ipsam, quandoq; su-
pra ipsam: & iuxta hunc ordinem locutus est hic author. Et quia
ratio miraculi attendit iuxta superexcessum ordinis causandi, &
non iuxta superexcessum ordinis iustitię tantū, ideo hic negatur
esse miraculum iustificationem impiū, quod tamen conceditur de
illuminatione cæci, quia ordo causandi ibi mutatur.

¶ Ad tertium dicendū, qd
non quicunq; res naturalis mo-
uetur cōtra suam inclinationē,
est opus miraculosum, alioquin
miraculosum esset, quod aqua
caleficeret, vel qd lapis sursū proj-
ceretur: sed quandoque hoc fit
præter ordinem proprię causę,
quæ nata est facere hoc. Iustifi-
care autem impiū nulla alia
causa potest nisi Deus, sicut nec
aquam calefacere nisi ignis: &
iō iustificatio impiū Deo quan-
tum ad hoc, nō est miraculosa.

AD TERTIUM dicendum, qd
sapientiam & scientiam homo
natus est acquirere a Deo per
proprium ingenium & studiū.
& ideo quando præter hūc mo-
dum homo sapiens, uel sciens
efficitur, est miraculosum: sed
gratiam iustificantem nō est ho-
mo natus acquirere per suam
operationem, sed Deo operan-
te, unde non est simile.

QVAESTIO CXIII.

*De merito, quod est effectus gratiæ
cooperantis, in detem ar-
ticulos diuisa.*

DEINDE considerandū
est de merito, quod est
effectus græ cooperantis.

Et circa hoc quærunr decē.

¶ Primo, vtrum homo possit ali-
quid mereri a Deo.

¶ Secundo, vtrum aliquis sine
gratia possit mereri vitam æter-
nam.

bitio autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

¶ Ad secundum dicitur, qd inter mortuū,
seu cæcum & impiū,
hoc interest, quod in
impio est velut potē-
tia occupata sub alte-
ro contrario, sicut po-
tens calefieri actu fri-
gidum existens: in
mortuo autem, aut
cæco non est potē-
tia sub altero contra-
rio, sed omnino non est potētia: quia de priuatione ad habitū
non est regressus, nisi per resolutionem ad primum. Vnde obie-
ctio nihil obstat, quia de potētia propinqua est sermo, quāuis
occupata, nō de potētia remota per resolutionem ad ultimū.

¶ Ad tertium demū dubium dicitur, qd duplex ordo est hic cōsi-
derandus. s. ordo meritorum nostrorum secundum iustitiam, &
ordo causandi. Si attendimus ad ordinem iustitiæ, sic præter re-
rum ordinē fit iustificatio impiū, in tantū ut in præcedenti art. di-
ctum sit, qd plus excedit donum græ proportionaliter impiū, qd
donum glorię iustum: & iuxta hunc ordinem author loquitur in
libro contra Gent. in loco allegato. Si autem consideretur ordo
causandi iustificationem ipsam, sic ut in litera dicitur, quandoq;
fit secundum consuetum cursum causandi ipsam, quandoq; su-
pra ipsam: & iuxta hunc ordinem locutus est hic author. Et quia
ratio miraculi attendit iuxta superexcessum ordinis causandi, &
non iuxta superexcessum ordinis iustitię tantū, ideo hic negatur
esse miraculum iustificationem impiū, quod tamen conceditur de
illuminatione cæci, quia ordo causandi ibi mutatur.

Super Quæstionis 114. Articulum primum

¶ In tunc, primi art. q. 114. & vltimæ a dicitur tres
mojly mereri, ly a Deo Nam sermo est de homine
homine adoptato in filium Dei, non de homine naturali

¶ Tertio, vtrum aliquis per gra-
tiam possit mereri uitam æter-
nam ex condigno.

¶ Quarto, Vtrum gratia sit prin-
cipium merendi mediante cha-
ritate meritaliter.

¶ Quinto, vtrum homo possit
sibi mereri primam gratiam.

¶ Sexto, vtrum homo possit cā
mereri alij.

¶ Septimo, vtrum possit sibi ali-
quis mereri reparationem post
lapsum.

¶ Octauo, vtrum possit sibi ali-
quis mereri augmentum gratiæ,
vel charitatis.

¶ Nono, vtrum possit sibi mē-
ri finalem perseverantiam.

¶ Decimo, vtrum bona tempo-
ralia cadant sub merito.

ARTICVLVS PRIMVS.

*Vtrum homo possit aliquid
mereri a Deo.*

AD PRIMVM sic proceditur.
Videtur quod homo non
possit aliquid mereri a Deo. Nul-
lus enim videtur mercedē mere-
ri ex hoc, qd reddat alteri quod
debet, sed p omnia bona que fa-
cimus, nō possumus sufficere
recompenfare Deo quod debe-
mus, ut etiam Philosoph. dicit in 8.
Eth. vnde & Luc. 17. dicitur, Cū
oia que præcepta sunt feceritis,
dicite, serui inutiles sumus, qd
debiuimus facere, fecimus. ergo
hō nō pot aliquid mereri a Deo.

¶ 2 Præ. Ex eo quod aliq; sibi
pfit, nihil uidet mereri apud
eū cui nihil proficit: sed homo
bene operando sibi pfit, vel al-
teri homini, non autē Deo. dicitur
enim Iob 35. Si iuste egeris,
meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

¶ 2 Præ. Ex eo quod aliq; sibi
pfit, nihil uidet mereri apud
eū cui nihil proficit: sed homo
bene operando sibi pfit, vel al-
teri homini, non autē Deo. dicitur
enim Iob 35. Si iuste egeris,

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse

meriti autem meriti, & redditiō mercedis, actus ad
secundum æqualitatem rei ad rem, sicut meriti ad
& conuersio: ideo ad rationem meriti ex gratia ratio-
nis non sufficit, plus nanque ad rationem meriti
iusti & debiti ratio sine libero arbitrio in rebus
que est aquilæ nature, ut habeat rostrum: hominis
manus, & grauidus & leuibus, ut sint in locis
sexui ut iungatur masculo, &c. & hæc sunt de
ad rationem meriti exiguntur noluntarius: nullus
tur, aut demeretur naturalibus, uel inuitis passio-
dentibus. Et quoniam iustum inter duos est, & ad
uersimode, & uoluntarium, nisi ad aliquem alterum
nullum alterum respicit: ideo ratio meriti ex ratione
tari & ordinis ad alterum integrari dicitur in litera
arb. inentum concluditur. Et quoniam in spe ad
Deo quo modo est, & redditor meritis debitor
bitor alicuius debitor est, & Deus nulli potest esse